

[Anker Jørgensen]

dige arbejdsgiverfront og borgerlige front, forstået på den måde, at det jo trods alt er lykkedes i forligsinstitutionen og med forligsmandens hjælp at lave noget, der måske kunne være blevet grundlaget for en overenskomst. Jeg tænker på den skitse, der sagde 3½ pct. det første år og 4½ pct. det andet år og altså indeholdt en arbejdstidsforkortelse på 1½ time. Jeg synes, at det skal med i billedet. Der er dem, der har sagt her fra talerstolen, at det er et nederlag for parterne på arbejdsmarkedet, at de ikke kunne enes. Når man nu har den forklaring på tingene, som jeg har – og jeg mener, at den er rigtig – så må man sige, at det ikke er så forfærdelig svært at forstå, hvorfor de ikke kunne enes. Men når man taler om nederlag, så vil jeg sige: nej, der er også tale om en sejr. Det er trods alt en sejr for Arbejdsgiverforeningen; den har nu i dag fået eller vil i hvert fald i løbet af et par dage få sin vilje.

Det, jeg mener at man med rette kan kritisere regeringen for, er ikke, at den fører indkomstpoltik, men at den fuldstændig entydigt fører lønpolitik, og især, at den overbelastet det begreb, der hedder indkomstpoltik, som et led i den samlede økonomiske politik. Så skal det naturligvis gå galt.

Det er derfor, socialdemokratiet også har lagt sine synspunkter frem til, hvad der burde være alternativet. Jeg skal kun omtale det i ganske få ord.

For det første tanken om arbejdstidsforkortelse. Regeringens – af de radikale støttede – lovforslag indeholder jo reelt ingen arbejdstidsforkortelse i denne overenskomstsituation. Socialdemokratiet derimod foreslår – ikke som bare overbud, men som værende inden for en meget stram ramme – at arbejdstiden i løbet af overenskomstperioden forkortes med 2½ time. Det er ikke noget, der kan komme som den store overraskelse for folketinget, for det er jo præcis det, vi har sagt i det program, som igen og igen har været omtalt her i folketinget, »Den solidariske vej«. I virkeligheden når vi med 2½ time halvdelen af vejen til det, der er målet, ikke blot som et led i at få en bedre beskæftigelse, men også fordi det er meget nødvendigt i forbindelse med den teknologiske udvikling, som forestår, som er i gang, og som man måske i en aktuel overenskomstsituation ligesom ser bort fra. Men her skal vi huske, at dette ikke er en løsning for i morgen og i

overmorgen, det er en løsning for 2 år. Der er det vigtigt, at vi kommer i gang med kortere arbejdstid, ikke mindst når man tænker på den teknologiske udvikling.

Og når man nu taler om den store ramme, som vi har lagt op til, så er socialdemokratiets forslag jo et forslag, som ikke bygger på det meget betænkelige forslag, som regeringen har fremsat, nemlig at arbejdstidsforkortelsen skal betales over skattepengene, over statsubsidier. All right, lad det være en måde at gøre tingene på, men i denne situation, hvor man i øvrigt taler om stramning af finanspolitikken, forekommer det at være en letsindig måde at gøre det på.

Det andet spørgsmål i forbindelse med socialdemokratiets forslag er, at de 5 pct., som vi altså lægger op til, først og fremmest er til arbejdstidsforkortelsen; så er der noget til de lavtlønnede, og når det gælder den almindelige lønmodtager, så må vi, jeg havde nær sagt med beklagelse, sige, at der nok for de fleste næppe kan blive tale om stigninger, som medfører, at man kan få reallønsopgang, måske endda kun lige kan holde skindet på næsen. Kun de lavtlønnede får lidt mere. Det er altså det, som vi foreslår, men som alligevel er markant anderledes end den reallønsnedgang og den totalt perspektivløse arbejdstidspolitik, der ligger i regeringens forslag.

Derfor kunne socialdemokratiets forslag være en løsning på situationen, hvor man tager hensyn til dem, som arbejder på arbejdsmarkedet, hvor man også lytter til, hvad de har af synspunkter, tanker og interesser, medens det, regeringen har lagt frem, er forslag, som ikke er egnede til at fremme samarbejdet på arbejdspladsen. Og i hele den økonomiske og arbejdsmarkedspolitiske situation er der i høj grad behov for at finde løsninger, som kan fremme samarbejdet og også kan tage hensyn til mulighederne for produktivitetsoptiong.

Lenger (VS):

Det lyder som en voldsom forhøjelse, når regeringen foreslår, at selskabsskatterne skal stige fra 40 pct. til 50 pct., og det er også meningen, for så kan regeringspartierne ordførere stå her og sige, at der er tale om et socialt afbalanceret indgreb, som det hedder.